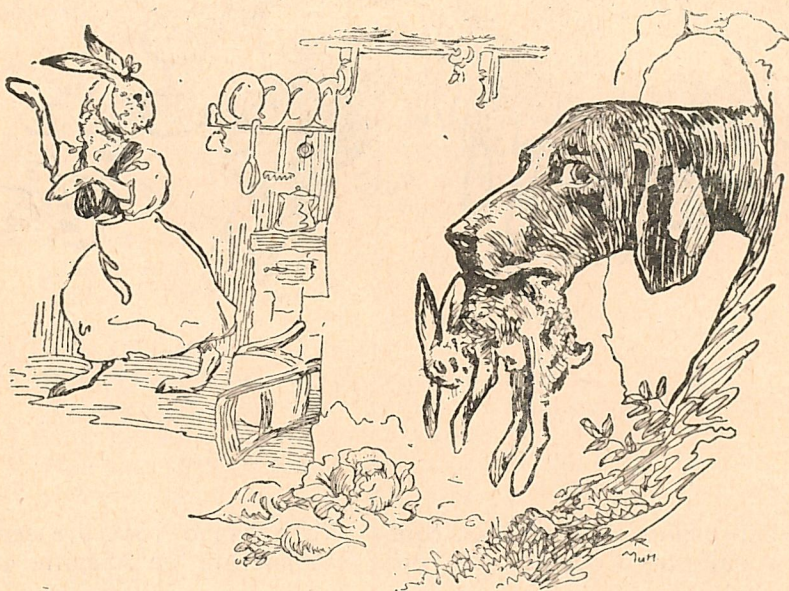

И през ум не му минавало нещастieto, което го очаквало... Но чудно нящо! Друг път, кога идвало на гости на братовчедчето си, то излизало насреща му и го посрещало. Сега не излязжл никой. Повикало, — пак никой не се обадил. Предпазливо вмжкнало се то в жилището—и що да види?—На земята лежало неговото братовчедче, простряло крака, неподвижно и студено. То било умряло. Майка му, с вжрзана глава, стояла до него и плакала. Тя изтривала сжлзите си ту с лявата си, ту с дясната си лапа.

„Милото ми, веселото ми детенце!“ кжсала се тя от плач. „То беше едничката ми радост, то беше тжй добро! Само един грях имаше и за него заплати сжс живота си: беше лакомо. Как не сжм го сжветвала! Иде да гризе спанак и се забравя—с часове стои в градината. Днес се повтори сжщото. Усетило го кучето на градинарят и го спогнало, та чак до вратата на нашето жилище. Настигна го и пред очите ми го сдави. То щеше дори и да го отвлече, ако не беше му подсвирнал градинаря... Дете мое, дете мое! Какво ще каже баща ти, като се вжрне. Страх ме обзема за това!“

„Ами свако кжде е?“ попитало натжжено зайчето.

„Излязжл е преди два дни“, отговорила лелята — „И за него се страхувам. Никого не е закжснявал тжй много. Той не обича твжрде да излиза. Често пжти аз сжм го придумвала да поизлезе... Ах, нещастията вжрват едно подир друго! Аз сжм най-нешастната на света!“